

Jag har beslutat...

Detta är ett antal beslut. Detta är de beslut Jonathan Edwards (1703-1758) grundade sitt liv och sin tjänst på. Han skrev ner dem och läste dem om och om igen för att påminna sig och pröva sig själv inför detta varje vecka. Han börjar med att förklara att han inte kan nå fram till detta annat än genom Guds nåd och bistånd, och bara om det är i enlighet med Guds vilja.

Jag har beslutat mig för att leva på det sätt som leder till att Gud får störst ära, och som leder till mitt eget bästa, ger bästa resultat och störst glädje, så länge jag finns till, utan att bry mig om ifall jag får se resultatet av detta omedelbart eller i evigheten.

Jag har beslutat mig för att göra vadhelst jag uppfattar som mitt ansvar, det som är bäst och blir till störst hjälp för mina medmänniskor.

Jag har beslutat mig för att inte förslösa min tid. Jag vill växa och utvecklas så mycket jag kan.

Jag har beslutat mig för att leva av all min kraft så länge jag lever.

Jag har beslutat mig för att inte göra någonting som jag skulle avstå från att göra om det vore den sista timmen jag hade i livet.

Jag har beslutat mig för att aldrig handla utifrån hämndbegär.

Jag har beslutat mig för att aldrig tala om någon så att det skulle leda till att han blir vanärad. Det enda jag vill ha att stå till svars för inför någon är det goda jag gjort.

Jag har beslutat mig för att studera de heliga Skrifterna, ofta och målmedvetet, så att jag också växer i kunskap och insikt.

Jag har beslutat mig för att inte be en bön, inte ens kalla det bön, om den inte också är motiverad och formulerad så att jag också kan förvänta mig att Gud skulle vilja besvara den. Inte vill jag heller ge en bekännelse som jag inte tror att Gud skulle vilja ta emot.

Jag har beslutat mig för att fråga mig själv i slutet av varje dag, vecka, månad och år i vilken mån och på vilket sätt jag hade kunna handlat annorlunda och bättre.

Jag har beslutat mig för att inte ge upp, inte heller att slappna i min iver att bearbeta mina svagheter, hur lite framgång jag än tycks ha.

Jag har beslutat mig för att när olyckor drabbar mig fråga mig varför de kommer, vad jag kan lära mig av det som inträffat och hur jag kan bli bättre skickad att möta dem nästa gång.

Jag har beslutat mig för att alltid leva så som jag önskar att jag gjort när jag ser andra göra det. Jag vill att det ska finnas välvilja i allt jag säger.

Jag får ångest av nyårslöften, säger komikerna och skådespelaren Robert Gustavsson i en tidningsintervju i. Säkert är han inte ensam om att känna så.

Kanske säger det någonting om vår tid. Kanske talar det om en tid där människor baxnar under alla krav. Kanske säger det också någonting om vårt problem med längre överlåtelser. Vår kultur kallas ofta för narcissistisk, d.v.s. den är självbespeglade och kortsiktig. Vad vi känner blir vägledande. När snabba klipp och eget välmående blir norm får vi svårt med löften. Vi svarar istället gärna: - Vi får väl se. Det beror på hur det blir. Som att vi tappat långsiktigheten ur våra liv. - *Jag får ångest av nyårslöften*.

Men David säger det annorlunda:

*Jag har gett mina löften till dig, o Gud,
jag skall infria dem med tackoffer, (Ps 56:12)*

Man kan inte säga att det är bibliskt med nyårslöften. Men det är bibliskt att stanna upp och reflektera över sitt liv. Det är bibliskt att vilja någonting, att staka ut sin väg. Och det är bibliskt att ge löften åt Gud.

David förknippar inte sina löften med ångest, utan med tacksamhet. För David blev dessa löften till hjälp. De strukturerade och skärpte livet, gav konturer åt hans överlåtelse. Det handlade om att ställa sig vid rodret i sitt eget liv. Att inte bara driva omkring, vind för våg, kastas hit och dit av känslostormar, utan att bestämma sig för vad man egentligen vill med sin tid på jorden.

Låt oss fundera en stund över Jonathan Edwards.

Han dog för 250 år sedan, och ändå kunde jag läsa för dig för en stund sedan vilka löften och beslut han ville bygga sitt liv på. Tänkvärt för oss som kanske inte ens vet vilka beslut vi vill bygga våra egna liv på.

Jonathan Edwards är en man som är värd att studera. Han blev inte så gammal, bara 55 år, men han åstadkom en hel del under sitt liv. Han var en man som inte bara tänkte vakna upp till en ny dag för att se hur det skulle gå. Han bestämde sig för att leva för Gud, stämde av sina beslut varje vecka och såg till att något hände.

J E var en man med tydliga konturer omkring sitt liv. Varför? För att han hade gett några tydliga löften åt Gud.

Det finns nämligen en andlig princip: Om du vill att det ska vara tydligt – gör det då tydligt.

Om vi är otydliga med vår syndabekännelse hur ska vi då veta vad tydlig förlåtelse är. Om vi är otydliga med vår trosbekännelse kommer också vår övertygelse att ligga under dimma. Om vi är otydliga med det sätt vi ger oss till Gud hur ska vi då kunna nå fram till visshet.

Om du vill att det ska vara tydligt – gör det då tydligt.

Bekänn din synd – tydligt.

Bekänn din tro – tydligt.

Ge ditt liv till Gud – tydligt.

Jag respekterar Frälsningsarméns gamla botbänk. Det var en tydlig plats för tydlig uppgörelse och ledde ofta fram till en tydlig befrielse.

J E gav tydliga löften till Gud. Sådana löften är viktiga för att de hjälper mig att komma någonvart.

Sådana löften är också viktiga när jag misslyckas med att leva upp till dem, för att de då påminner mig om att jag ville någonting mer och annat och hjälper mig att resa mig upp än en gång.

Men Jonathan Edwards visste någonting mer. Han visste att utan Gud var detta inte möjligt. Han måste först få nåd och kraft för att lyckas leva upp till sina beslut.

Att ställa sig under kraven utan kraften leder bara till slaveri, misslyckande, haverier och allt mindre frimodighet. Vi behöver kraft.

Och vart ska vi hämta den kraften?

Jo, den kraften hämtar vi ur Guds egna löften.

Därför är det där vi måste börja.

Lyssna: Evangeliet handlar inte bara om vad vi borde. Evangeliet handlar om vad gjorde!

Det handlar om vad Gud gjort och vad det kan göra i våra liv. Så låt oss inför ett nytt år påminna oss om några löften från Gud. Tre löften inför ännu ett nytt år:

*Men Herrens nåd tar inte slut,
hans barmhärtighet upphör aldrig.
Varje morgon är den ny -
stor är din trofasthet. (Klag 3:22-23)*

Löfte nummer 1: Ny nåd varje dag.

Det är inte bara den 1 jan vi börjar på nytt. Ny nåd varje dag. Ny start – varje dag. Nya möjligheter – varje dag. Ny förlåtelse – varje dag. Ny upprättelse - varje dag.

Vi talar ibland om hur Gud ger oss en andra möjlighet. Det kanske inte är det svåraste att ta till sig. Det kanske är svårare med det 102 eller 1002 möjligheten.

Men kärleken räknar inte. Ny nåd varje dag. Vilket löfte inför ett nytt år.

Och om det är sant då kanske vi också skulle kunna hämta kraft ur detta löfte för att själva formulera ett löfte: **Om Gud ger mig ny nåd varje dag, då vill jag också ge mina medmänniskor ny nåd varje dag.**

Jag förstår ju att jag behöver ny nåd av Gud varje dag, men också att jag behöver ny nåd av dig många gånger, liksom du av mig.

Eftersom vi är människor behandlar vi varandra inte alltid som vi borde. Vi säger saker vi inte borde och underlåter att säga sådant vi borde. Vi ser på varandra genom förvridna perspektiv.

Ibland ser vi varandra inte alls.

Nu kan vi gå omkring och samla på oförrätter som vi skulle kunna samla upp stora stenar till dessa allt blir så tungt att bära att vi knäcker ryggen - eller så kan vi ge varandra ny nåd och släppa hela lasset.

Ny nåd, det är receptet för en fungerande gemenskap.

Lyssna till skärpan i Paulus ord till församlingen i Korint: *Den som ni förlåter, honom förlåter också jag. Och när jag har förlåtit, om jag nu har haft något att förlåta, har jag gjort det för er skull och inför Kristus, för att inte Satan skulle få övertaget över oss. Vad han har för avsikter vet vi ju. (2Kor 2:10-11)*

Oviljan att förlåta ger satan övertaget. Reflektera över dessa verser. Det har skett, inte bara en gång i kyrkans historia. Församlingar har förlorat initiativet p.g.a. avsaknad av ny nåd. Ondskans furste har fällt många kristna för att de vägrat förlåtelsen.

Så visar Paulus vägen till ett segerrikt kristet liv: *Var goda mot varandra, visa medkänsla och förlåt varandra, liksom Gud har förlåtit er i Kristus.* (Ef 4:32)

Om Gud ger mig ny nåd varje dag, då vill jag också ge mina medmänniskor ny nåd varje dag. Vad skulle ett nyårslöfte om ny nåd kunna få betyda?

Be, så skall ni få. (Matt 7:7)

Det andra löftet handlar om bön - och bönesvar.

Be så skall ni få, säger Jesus. - Ni har ingenting för att ni inte ber, skriver Jakob. Kanske en skarp analys också för vårt lands väckelsefattiga kristendom. - Ni har ingenting för att ni inte ber.

Vilket löfte! - Be så skall ni få.

Kanske inte alltid det vi ber om, men inte desto mindre, skall du få. Du har inte hela perspektivet. Du får inte alltid det du ber om. Men du får. Bön är en givande sysselsättning. Bedjaren blir rikare än andra.

Tänk om vi inför detta löfte skulle våga formulera ett gensvar: **Då vill jag att mitt liv skulle få präglas av bön.**

Här känner många av oss att det krampar.

Vi ber ju inte som vi borde, och så blev bönen ett borde. Ett borde till. Istället för livskraft - livskrämp.

Alla vi som känner så vi måste börja om. Glöm bort hur mycket eller länge du borde be. Hitta en annan ingång till din bönekammare. Låt det ha med lust och glädje att göra. Om Jesus har lovat bönesvar måste detta löfte utforskas, med minst samma upptäckarglädje som när barnen sliter pappret av julgåvorna.

Och ett sista löfte - det största av dem alla: *"... jag är med er alla dagar till tidens slut."* (Matt 28:20)

Det tredje - och största - löftet handlar om Jesu närvaro.

Det största löftet från Gud handlar om gemenskap med honom själv. Kristendomen utan Kristus är en tom förpackning. Det är den personliga relationen som ger liv och spänning åt min kristendom.

Jag vet inte vad detta nya år ska innebära, men jag har ett löfte om hans närvaro som ger mig frimodighet att möta ännu ett nytt år med förväntan.

Om detta är hans löfte kanske vi ur detta löfte skulle hämta kraft till ännu ett löfte: **Om han har lovat sin närvaro skulle också jag vilja lova att vara mer närvarande.**

Jag vill inte ständigt på väg någon annanstans. Jag vill lära mig att stanna upp, leva närmre marken, mer på riktigt. Stressen gör oss ofta allestädes frånvarande. Guds närvaro skulle kunna hjälpa oss att själva stanna upp och avnjuta den värld han skapat. Hjälpa oss att lyssna in hans tilltal varje ny dag och varje ny stund.

Tänk om detta nya år skulle bli ett år där vi stannade upp och såg varandra, blev mer närvarande och uppmärksamma, på hans närvaro och på varandras.

Tre löften. Skulle vi våga dem:

- Jag vill ge mina medmänniskor ny nåd.
- Jag vill ännu mer präglas av bön.
- Jag vill bli en mer närvarande människa.

Undrar vad dessa löften skulle kunna få för konsekvenser i våra liv.

Men - som Jonathan Edwards påminner oss om - inget av detta är möjligt utan Guds nåd och kraft. Därför vill jag avsluta detta år och inleda ett nytt med att stämma nytt möte med Kristus. Med honom som står över all tid och allt rum. Hebr 13:8: *"Jesus Kristus är densamme igår idag och i evighet."* Amen

Et är en välsignelse att ge och uppfylla löften inför Gud, men kraften till detta måste vi hämta i Guds löften till oss. Idag har vi läst tre sådana löften. Låt mig påminna dig ytterligare än gång:

*Men Herrens nåd tar inte slut,
hans barmhärtighet upphör aldrig.
Varje morgon är den ny -
stor är din trofasthet. (Klag 3:22-23)*

"Be, så skall ni få." (Matt 7:7)

"... jag är med er alla dagar till tidens slut." (Matt 28:20)